

Den tredje kinesiska revolutionen

(Följande resolution antogs av Fjärde Internationalens Internationella Exekutivkommitté i maj 1952).

1. Betydelsen av Mao Tse-tungs seger

1. Efter 40 år av konvulsioner, har jordägarnas och kompradorernas politiska makt – vilken tjänade som ett instrument för imperialismen – förstörts i Kina genom den militära segern för Folkets Befrielsearmé. Upprättandet av Folkrepubliken Kina innebär slutet för den historiska epok då imperialismen i allians med de härskande klasserna hindrade den borgerliga revolutionens förverkligande i Kina. Detta innebär början av en seger för den Tredje Kinesiska Revolutionen, dvs. inledningen till ett förverkligande av de historiska uppgifterna i denna revolution: att befria landet från imperialismens grepp; nationellt enande; en lösning av jordbruksfrågan; likvidering av alla feodala och prefeodala rester på statens, ekonomins, vanans, kulturens område etc. Dynamiken i denna revolution sker efter linjen av dess överväxande i en socialistisk revolution. Uppfyllandet av själva de borgerligt-demokratiska uppgifterna påtvingar ett sådant överväxande under den proletära diktaturens regim.

2. Krossandet av Chiang Kai-sheks och Kuomintang's makt var det nödvändiga villkoret för påbörjandet av en läsning av den Tredje Kinesiska Revolutionens historiska uppgifter. Sålunda har den grundläggande tesen i den mensjevnikiska teorin om revolution ”genom stadier” som (1925-27) fördes fram av Martynov-Bucharin-Stalin ogiltigförklarats liksom under den Andra Kinesiska Revolutionens utveckling. Den borgerliga revolutionens uppgifter har börjat lösas, men inte i allians med Kuomintang och den kinesiska bourgeoisin, utan som ett resultat av en blodig strid mot dem. Den Tredje Kinesiska Revolutionen har börjat, inte genom en allians med Chiang Kai-shek utan genom att bryta denna allians. Sålunda har den trotskistiska teorin om permanent revolution, som obevekligen försvarats under 25 år av de kinesiska trotskisterna och av den världstrotskistiska rörelsen, bekräftats i en av sina grundläggande teser.

3. Upprättandet av Folkrepubliken Kina är bara början av den Tredje Kinesiska Revolutionen. Det innebär inledningen till den process av permanent revolution, vilken nu äger rum inför våra ögon. Ingen av den kinesiska revolutionens uppgifter har ännu definitivt lösts. Även om landets befrielse från imperialismens grepp i stort sett har avslutats, har allt utländskt kapital ännu inte exproprierats. Det imperialistiska hotet mot Folkrepubliken fortsätter genom närvaron av imperialismens arméer eller av arméer i imperialismens tjänst i Korea, Formosa, Vietnam och Burma, genom närvaron av 7:e amerikanska flottan i Formosas farvatten, och genom närvaron av amerikanska baser och trupper i Japan. Enandet av den kinesiska kontinenten har i stort fullbordats; enandet av den nationella marknaden för matprodukter och produkter för industriell konsumtion har upplevt stora framgångar. Likväl förblir Hong Kong, Formosa och de ryska enklaverna på kinesiska områden (särskilt i Inte Mongoliet och Sinkiang) i verkligheten utanför centralregeringens juridiska makt, och de pekar på gränserna för ett fullständigt förverkligande av den nationella enheten.

Jordreformen har kulminerat i att den gamla jordägarklassen har krossats; likväl har denna reform inte fullständigt genomförts. I de nyligen befriade områdena har de rika böndernas egendomar bevarats; i de tidigare befriade områdena har de upplevt en stark renässans på basis av den primitiva ackumulationens process. Privat äganderätt till jorden; rätten att köpa och sälja jord leder till en ny koncentration av egendomen i kulakernas händer och fattigböndernas underordnande, som i det förflutna, till ocker och bourgeoisins kommersiella exploatering. Feodala och pre-feodala rester har effektivt likviderats inom det ekonomiska

och juridiska fältet; i det sociala livet, särskilt på va7nans och kulturens område, är deras likvidering en förlängd process där endast de första stegen har tagits. På statens område utgör symbiosen mellan den borgerliga egendomen och byråkratiska tendenser inom KP:s apparat ett mäktigt hinder för en genuin demokratisk omvälvning.

4. Sålunda har en annan av de grundläggande teserna i teorin om den permanenta revolutionen likaså bekräftats: den borgerliga revolutionens uppgifter i ett efterblivet land som Kina kan inte lösas utan att denna revolution växer över i en socialistisk revolution. För att den kinesiska revolutionens historiska uppgifter skall kunna lösas i grunden måste den storborgerliga egendomen förstöras, revolutionen måste gå utöver sina nuvarande gränser på den kinesiska kontinenten och arbetarmassorna i städerna måste mobiliseras. Den proletära diktaturens konsolidering kräver att statsapparaten på ett solitt sätt baseras på genuint demokratiska kommittéer för arbetarna och fattigbönderna. Den motsatta sidan i det historiska alternativet skulle vara en konsolidering av de kapitalistiska ägandeförhållandena i städerna och på landsbygden; klassfiendens infiltration i statsapparaten och kommunistpartiet; sammansmältning med imperialismen och dess agentur på Formosa, i Korea och Burma och en förnyelse av inbördeskriget till dess de gamla härskande klasserna ser möjligheten att återerövra statsmakten.

5. Maos seger innebär den viktigaste revolutionära händelsen sedan den socialistiska Oktoberrevolutionen 1917. Den har vänt upp och ned på styrkeförhållandena mellan klasserna i Asien och mäktigt stimulerat den anti-imperialistiska rörelsen -i Vietnam, Burma, Malaja, Filippinerna, Indonesien och t.o.m. i Indien, Japan och på Ceylon. Den har tilldelat imperialismens världsdominans ett fruktansvärt slag och sålunda indirekt underlättat de anti-imperialistiska rörelserna i Mellersta Östern, Afrika och Latin-Amerika. Den har ändrat styrkeförhållandena mellan klasserna i världsskala, och tvingat imperialismen att revidera sina militära, politiska och ekonomiska planer och lett till en utveckling av de internationella styrkeförhållandena som är i grunden ofördelaktiga för imperialismen. Samtidigt har den börjat reducera den grad av kontroll över den kommunistiska rörelsen och de revolutionära massrörelserna som utövas av den sovjetiska byråkratin, därigenom att denna tvingats att f.n. erkänna ett samstyre mellan Peking och Moskva, som partner med lika rättigheter i den sino-sovjetiska alliansen.

II. Orsakerna till Maos seger

6. De gamla härskande klasserna styrde Kina som agenter för de olika imperialisterna, särskilt de japanska, engelska, amerikanska och franska imperialisterna. Det fullständiga nederlaget för den japanska imperialismen i det andra världskriget och den extrema försvagningen för den engelska och franska imperialismen blev ett förödande slag för den dominans jordägarna och kompradorbourgeoisin hade över Kina. Den amerikanska imperialismen blev det enda stödet för deras makt. Men samtidigt blev USA det enda stödet för den borgerliga ordningen över hela världen. Genom att den inte kunde sprida ut sina militära och ekonomiska resurser över alla kontinenter samtidigt, tvingades den amerikanska imperialismen 1947-48 att koncentrera sina försök på att konsolidera kapitalismen i Västeuropa. Dess tillbakadragande från Kina gav Chiang nådastöten.

7. Men yankee-imperialismens tillbakadragande från Kina är i sin tur förklarbar genom kollapsen för Kuomintang-regimen, isolerad som den var från alla nationens klassers oförmögen att stoppa den galopperande inflationen, på vild marsch mot en ekonomisk och militär katastrof, och endast förmögen att organisera en monstruös korrupktion som i förväg spolierade all amerikansk hjälp. Den inre upplösningen av Kuomintangs makt – vilken berodde på sönderfallet i ett kinesiskt samhälle som hade överlevt i ett kvarts århundrade och

som visade sig maktlös att lösa ett enda av det kinesiska folkets vitala problem – skapade de objektiva villkoren för Maos seger.

8. Men enbart dessa objektiva villkor räckte inte för ett förverkligande av segern. Dessutom krävdes en modifiering av KKP:s attityd i frågan om makterövringen över hela Kina. KKP, som efter augusti 1945, likaväl som 1925-27 och 1937, engagerade sig i en politik av klassarbete med bourgeoisin och dess främsta instrument Kuomintang, tvingades modifiera denna orientering under det kombinerade trycket från de huvudsakliga antagonistiska sociala krafterna: bourgeoisin, som vägrade ingå en kompromiss och drev fram en militär kampanj för att erövra de områden som hölls av KKP, och de fattiga bönderna som spontant började dela upp jorden i områdena i norra Kina.

Modifieringen i KKP:s inriktning – som nu förvandlades från en samarbetspolitik med Chiang till en likvidering av Kuomintangs makt – genomfördes i följande stadier.

(a) Direktiven i maj 1946 som auktoriserade en begränsad jordreform i de områden av Kina som hölls av KP.

(b) Lagen om jordreform som i oktober 1947 proklamerades för hela Kina.

(c) Proklamationen från december 1947 om att störta Kuomintangs makt. Denna modifiering av KKP:s inriktning underlättades av det faktum att dess ledarskap fyllde den gamla teorin om ”revolution i stadier” med ett nytt innehåll och mycket mer än i det förflutna insisterade på proletariats ledande roll redan från revolutionens första stadium och på integrationen av denna revolution, trots dess borgerligt-demokratiska karaktär, i den proletära världsrevolutionen.

9. Sovjetbyråkratins politik underlättade inte denna omvandling i KKP:s praktiska orientering, utan gjorde tvärtom allt för att bevara den gamla positionen

(a) genom att 1945 sluta ett avtal med Chiang Kai-shek;

(b) genom att överta och nedmontera industrin i Manchuriet, vilket paralyserade arbetarnas kamp där under inbördeskrigets avgörande stadium;

(c) genom den tekniska hjälp man gav Chiang (de ryska truppernas avfärd från Manchuriets vitala centra sköts upp till dess Kuomintangs trupper kommit fram);

(d) genom de påtryckningar man utövade på KKP att bevara taktiken med gerillastrider och inte angripa de stora städerna;

(e) genom den sovjetiska diplomatins försök att bilda en koalitionsregering mellan Chiang och Mao.

Även om det är sant att existensen av Sovjetunionen och buffertstaterna i Östeuropa objektivt sett underlättade Maos seger, och att överlämnandet av en del av materialet från den japanska armén till de kommunistiska trupperna skapade mera fördelaktiga militära villkor för denna seger, väger de ovannämnda faktorerna tyngre i vågskålen. De innebar att Maos seger i sista hand uppnåddes därför att KKP:s inriktning tvingade det att de facto handla mot Kremls ledarskap.

III. Karaktären av Maos makt

10. KKP kan inte definieras som ett bondeparti varken genom sitt program, sina traditioner eller genom dynamiken i sin politik. Genom att i doktrinfrågor ansluta sig till marxismen-leninismen, genom att framhärda i att dess historiska mål är att skapa ett klasslöst kommunistiskt samhälle, genom att utbilda sina kadrer i denna anda, likaväl som ihängivenhet för Sovjetunionen, kännetecknas KKP av i stort sett samma karakteristika som

andra masstalinistiska partier i de koloniala och halvkoloniala länderna. Dess opportunistiska och mensjevikiska strategiska begrepp om ”de fyra klassernas block”, ”upprättandet av demokratisk kapitalism”, ”Arbetets och Kapitalets lika rättigheter” etc. förstärktes säkerligen under en hel period genom dess övervägande bondesammansättning. Detta hindrade sammanstrålningen av det revolutionära uppsvinget i städerna med den agrara revolutionen 1945-46, och bestämde på så sätt den säregna formen i revolutionens första fas. Infiltrationen av kulakelement i KP har t.o.m. möjliggjort temporära överföringar av klasskampen i dess led. Men det har definitivt visats att KKP under trycket från antagonistiska sociala krafter – om än på ett empiriskt, tveksamt, motsägelsefullt, opportunistiskt sätt – slog in på revolutionens väg och inte på kontrarevolutionens. Det bästa sättet att bestämma KKP:s klassnatur är genom att definiera det som ett opportunistiskt arbetarparti. Begränsningen av bonderekryteringen och kampanjen sedan 1950 för att rekrytera arbetare har än mer accentuerat KKP:s klasskaraktär, vilket också har skett genom partiets hela internationella politik. Under den imperialistiska epoken är det inte ett bondekrig, dvs. böndernas uppror under bondeledning, som kan störta feodal-bourgeoisins makt i ett efterblivet land. Endast ett bondeuppror, centraliserat, utnyttjat och lett av ett arbetarparti kan börja lösa revolutionens problem.

11. Krossandet av den gamla regimen i lantbruksområdena utfördes delvis genom de arbetande bondemassornas direkta aktioner, delvis genom Aktioner från den nya makten som baserade sig på en partiell mobilisering av massorna. Denna omvandling som varierade från område till område, har tillsammans med de enorma svårigheterna i de sociala förhållandena i olika delar av landet, skapat en utomordentligt varierad karta över de sociala relationerna i Kina. Men de dominerande dragen i dessa relationer i nationell skala är de följande:

- (a) de gamla ägande klassernas makt på landsbygden (halvfeodala jordägare i norr; ”lågadel” i de mellersta områdena och i söder) har förstörts fullständigt.
- (b) de borgerliga egendomsförhållandena är i allmänhet kvar; rätten att köpa och sälja jord, en obegränsad primitiv ackumulation, överförandet av den större delen av det kapital som ackumulerats på landsbygden till kommersiella och spekulativa syften.
- (c) de rika böndernas egendom har bevarats i vissa regioner och förstörts i andra.
- (d) i norra och centrala Kina har de nya sociala förhållandena stabiliserats, och resulterar i en ny social differentiering genom bildandet av en klass av kulaker som utnyttjar profiten från jordbruksreformen till sin egen fördel.
- (e) i södra Kina är de sociala förhållandena fortfarande mitt i sin omvälvning, fullföljandet av den agrara reformen kombineras med de anti-kapitalistiska kampuppgifterna eftersom jordegendomarna där framför allt koncentrerats i bourgeoisins händer.
- (f) i sydvästra Kina är jordreformen fortfarande i sin begynnelse.

12. Det har ännu inte skett en grundläggande modifiering av egendomsförhållandena i städerna. Den nya makten tog över den sektor som redan nationaliserats av Kuomintang (tidigare japansk egendom) och har vidare nationaliserat de fyra monopolistiska familjernas egendom (”byråkratisk kapitalism”). Detta representerar den huvudsakliga delen av tung industri och utländsk handel (där statsmonopolet existerar de facto). Denna nationaliserade sektor har en stor tyngd framför allt i Manchuriet. I övriga Kina, där den lätta industrin och handelskapitalet dominerar, förblir den kapitalistiska privategendomen avgörande. Efter en övergångsperiod, som dominerats av kraven på att liva upp ekonomin, har centralregeringen på olika sätt uppmuntrat ackumulationen och utvecklingen av privatkapitalet. Med detta perspektiv, har den infört otaliga restriktioner på aktioner för arbetarklassens krav. Likväl representerar utvecklingen av fackföreningarna och den kooperativa rörelsens inom arbetarklassen, införandet av social säkerhet, den progressiva bromsen på inflationen,

lönernas fixering på en glidande löneskala avsevärda vinster som redan säkrats av arbetarklassen. Dessa vinster underlättar en progressiv utveckling av proletariats självkänsla, kampanda och politisering, en utveckling som KKP:s fortsatta utveckling kommer att tvingas underlätta mer och mer.

13. På det hela representerar de politiska, ekonomiska och sociala förhållanden som nu råder mellan klasserna i Kina en särskild situation av maktdualism, den centrala politiska makten som befinner sig i KPs händer tvingas alltmer basera sig på arbetarna och de fattiga bönderna. Denna situation motsvarar det inledande stadiet i lösandet av den permanenta revolutionens problem. Den uttrycks i praktiken genom symbiosen mellan den centrala politiska makten, som i nationell skala kontrolleras av KP och dess arméer, och den ekonomiska makten som i dominerande grad fortfarande är i bourgeoisins händer. Deltagandet av bourgeoisins representanter i den centrala regeringen är inte bara en fiktion. Även om dessa representanter inte utövar någon verkligt verkställande makt inom regeringen, är deras funktion likväl inte någon form av gisslan, utan snarare av observatörer, vars närvaro i regeringen som krävs för KPs nuvarande politik, återspeglar den verkliga makt som bourgeoisin fortfarande utövar inom otaliga områden. De kunde likaså, under vissa fördelaktiga villkor, bli instrumentet för en begynnande destruktion av den nya regimen. Den ekonomiska makt som bourgeoisin fortfarande har tjänar som ett ständigt hot om korruption och upplösning inom staten och inom KPs apparat. Ju längre ner man kommer på statsapparatsens steg, dess mindre blir maktdualismen rent formell och dess mer blir den effektiv.

14. Maktdualismens situation är i högsta grad av övergångskaraktär. Tendensen i dess utveckling bestäms av styrkeförhållandena mellan klasserna på det nationella och internationella planet. Idag är den avgörande faktorn i detta avseende den roll den centrala regeringen spelar. Denna regering återspeglar inte parallella och jämlika påtryckningar från de antagonistiska klasserna, utan agerar trots sin centristiska tvekan, i grunden med inriktning på att förstöra det som ännu återstår av bourgeoisins makt. Vad som är avgörande på denna nivå är inte de småborgerliga regeringsteorierna om försoning mellan Arbetet och Kapital, utan den historiska betydelsen av regeringens handlingar när den konfronteras med explosiva konflikter mellan klasserna på nationell och internationell skala. Vi karakteriserar denna regering som en arbetar- och bonderegering därför att den på ena sidan i praktiken har brutit med bourgeoisins historiska intressen för att slå in på revolutionens väg och därför att den på andra sidan inte ännu har fullbordat destruktionen av bourgeoisins makt eller likviderat maktdualismen uppifrån och ner inom statsapparaten. Denna arbetar- och bonderegering kommer endast att vara ett kort övergångsstadium på vägen till proletariats diktatur vilken dynamiken i den nationella och internationella situationen alltmer tvingar in den på.

IV. Perspektiven för den kinesiska revolutionen

15. KKP:s karakteristiska natur av ett opportunistiskt arbetarparti som verkar i ett halv-kolonialt land har en dubbel betydelse, vilken återspeglar två grundläggande aspekter i partiets motsägelsefulla politik. Varje steg framåt som KP tar på revolutionens väg, tar den med tusentals tveksamheter och på ett fullständigt empiriskt sätt. Det är sant att dessa steg tas i motsättning till hela dess programmatiska och ideologiska tradition och dess officiella doktrin för närvarande, den "Nya Demokratien". Men själva det faktum att KP genom de enorma explosiva sociala krafter som utbröt av den Tredje kinesiska revolutionen har frigjorts, tvingas och alltmer kommer att tvingas slå in på den permanenta revolutionens väg, avgör detta partis klasskaraktär och objektiva roll. Allt det mensjevnikiska programmatiska bagage och all den opportunistik som KP dragit med sig, har redan gjort enorm skada för revolutionen. De orsakade en bristande synkronisering mellan arbetaruppsvinget 1945-47 och bondeuppsvinget som medvetet bromsades av KP under denna period. De har bidragit till

recessionen för massrörelsen i städerna under 1945-50, framskapad genom ekonomins upplösning. De har stakat upp svårigheter på det ekonomiska området genom det ofullständiga sätt på vilket man förverkligade jordreformen. Utan tvekan kommer de att skapa många kriser i framtiden. Empiricismen är ett mycket olämpligt instrument för att förverkliga historiska uppgifter av den kinesiska revolutionens storlek. Men det faktum att det har börjat förverkliga dem i praktiken förblir det avgörande kriteriet för att bestämma den fortsatta utvecklingen av KPs politik, vilken alltmer kommer att stöta på de gränser som sätts av empiricismen, opportunisten och de falska programmatiska begreppen.

16. Denna utveckling kommer framför allt att avgöras genom den internationella situationens tryck, och världspolariseringen av klasskrafterna inom båda lägren alltefterhand som de kolliderar med varandra. Ju närmare kriget kommer, desto mer bygger den amerikanska imperialismen ut sina aggressionsbaser mot Folkrepubliken Kina i Asien, ju mer kommer upprätthållandet av den privata egendomen inom stora och mellanstora industrier i konflikt med statens elementära krav på säkerhet. De tjänar som en språngbräda för de kontrarevolutionära företagen från den kinesiska bourgeoisins sida. Den måste betrakta en militär seger för den amerikanska imperialismen som dess enda chans att återvända till makten. Dess uppenbara inriktning kommer att bli att utnyttja alla medel för att sabotera den kinesiska Folkrepublikens försvarsåtgärder mot imperialismen. Utbrottet av Koreakriget, som startat ett inbördeskrig inom landet har redan tvingat Maos regim att accentuera kampen mot bourgeoisin likaväl som att slå in på en vänsterkurs som började med en utsträckning av jordreformen 1950. Ett utbrott för ett världskrig kommer troligen att bli inledningen till en grundläggande svängning inom KP bort från kapitalismen, vilket skulle resultera i att makt-dualismen likvideras på alla statsapparaters nivåer. Genomförandet av en sådan svängning och fullbordandet av en expropriering av den urbana bourgeoisin skulle då innebära en omvandling av arbetar- och bonderegeringen till proletariats diktatur. Ett misslyckande för denna omvandling skulle troligen innebära ett nytt inbördeskrig i Kina med en konfrontation mellan den revolutionära och den kontrarevolutionära regeringen inom själva landet med deras väpnade styrkor. Och på så sätt skulle alla revolutionens erövringar komma i fara. Men styrkeförhållandena mellan klasserna – som är mycket ofördelaktiga för imperialismen på den internationella nivån – och perspektiven med en ständigt ökande expansion för de revolutionära striderna i världen gör detta andra alternativ mycket otroligt.

17. Ju mer klasstyrkorna polariseras i världsskala, dess mer tvingas KP att skärpa sin attityd gentemot bourgeoisin, dess mer tvingas den mobilisera de proletära massorna för att få stöd för sin politik, om än endast genom en begränsad och kontrollerad mobilisering (se de senaste kampanjerna mot slöseri och byråkratism) och dess mer riskerar den att i sin tur drivas framåt genom trycket från massorna. Detta kommer att bli fallet, särskilt när de grundläggande sociala motsättningarna inom Kinas nuvarande status och i KPs nuvarande politik bryter ut på ett våldsamt sätt; konflikter mellan de fattiga bönderna och de exploaterande elementen inom jordbruksområdena å ena sidan; konflikter mellan arbetarna och de ”demokratiska” kapitalisterna i städerna å den andra. Just de ekonomiska framgångar som den nya regimen kan inregistrera underlättar i sista hand att dessa konflikter mognar, även om de fördröjs något. Det stadium vi står inför är ett stadium av intensifierad klasskamp där KP kommer att tvingas ingripa mot den urbana och den rurala bourgeoisin. Landets storlek, svårigheterna med en byråkratisk kontroll från centrum, kapitalismens snabba återfödelse och exploateringen på landsbygden, ojämnheten i det revolutionära uppvaknandet hos tio miljontals av exploaterade – alla dessa faktorer reducerar möjligheterna att förlänga KPs nuvarande konciliatoriska taktik och påskyndar ett slutligt avgörande mellan klasserna.

18. KP gick in i den Tredje Kinesiska Revolutionen som ett stalinistiskt parti som empiriskt befriade sig från Kremles ledning. Trycket från de internationella och nationella sociala

krafterna kommer att avgöra dess omvandling från ett mycket opportunistiskt arbetarparti till ett centristiskt parti som går framåt för att fullborda revolutionen. Men just dessa krafter kommer att modifiera sammansättningen och i viss mån t.o.m. strukturen i KKP. Jordreformens fullbordande har redan brutit upp KPs organisation i otaliga byar där den baserade sig på rika bönder eller kulakelement. Klasskampens utveckling i byarna kommer att driva fram en utrensning längs samma linjer. Massornas uppvaknande kommer alltmer att accelerera proletariats inträngande i KP. Brytningen med bourgeoisin kommer i själva verket att ge hegemoni till det proletära elementet i fråga om partiets sociala sammansättning. Denna ständiga rubbning av KP – som lika mycket är ett objekt som ett subjekt i den permanenta revolutionen – kommer oundvikligen att lösa upp, åtminstone under en övergångsperiod, apparatens monolitism och grad av organisatorisk kontroll. Det är inte uteslutet att denna rubbning kan resultera i en differentiering inom partiets ledarskap. Det är mera troligt att detta ledarskap, som bildats under en lång period, kommer att bevara sin yttre enighet under hela revolutionens uppåtstigande utveckling och i sin majoritet fortsätta styra under KKP:s omvandling till ett vänstercentristiskt parti. Denna omvandling kommer – samtidigt som den förstärker KPs maktbas och dess stöd hos de arbetande massorna – att också förstärka dess självständighet och kritiska hållning gentemot Kreml. Den sovjetiska byråkratins utplundringspolitik i dess ekonomiska relationer till Kina kommer att ha en liknande effekt. Men innan imperialismen lider ett avgörande nederlag i världen – eller innan det åtminstone inträder en radikal förändring av världssituationen – är en öppen brytning mellan KKP och stalinismen mycket otrolig.

V. Fjärde internationalen och den kinesiska revolutionen

19. Efter att fullständigt ha assimilerat den avgörande historiska betydelsen av den Tredje Kinesiska Revolutionens utbrott, försvarar Fjärde Internationalen den ovillkorligt mot alla dess klassfiender. Den fördömer de manövrer och de ekonomiska, politiska och militära påtryckningar som imperialismen utövar för att hindra en stabilisering av Maos makt och för att förbereda ett kontrarevolutionärt interventionskrig mot Kina. Den stöder fullständigt den maoistiska regeringens krav på ett tillbakadragande av imperialismens trupper – eller trupper i imperialismens sold – från Formosa och de områden som gränsar till Kina: Korea, Vietnam, Burma. Den kräver ett avskaffande av de sista orättvisa fördragen som binder Kina till Storbritannien, Portugal och Sovjetunionen, vilket innebar att man till Kina måste återlämna de sista utländska enklaverna på dess territorium: Hong Kong, Macao, de ryska zonerna i Sinkiang och Yttre Mongoliet etc. Den stöder den maoistiska regeringen i dess kampanj för ett erkännande de jure och de facto av alla stater i världen och för dess omedelbara erkännande som det kinesiska folkets representant i FN. Den kräver att blockaden mot Kina upphävs och att kommersiella förbindelser endast upprättas på lika basis mellan alla länder och Kina. Den uppmanar alla regeringar i Asien och fackföreningar och arbetarorganisationer över hela världen att utarbeta en bred gemensam plan för Asiens ekonomiska utveckling och industrialisering utan särskilda eftergifter för imperialismen, och på basis av ömsesidig hjälp bland länder som har brutit sig ut ur imperialismens kontroll. Den uppmanar särskilt arbetarklassorganisationerna i Västeuropa att i sitt program föra in principen om villkorslöst stöd i form av industriell utrustning till det revolutionära Kina, och att förverkliga detta genom upprättandet av arbetar- (eller arbetar- och bonde-) regeringar i sina länder. Det är självklart att de kinesiska medlemmarna i Fjärde Internationalen kommer att stå i spetsen för försvaret av den kinesiska revolutionen mot alla kontrarevolutionära angrepp och att de likaså kommer att delta i kampen för varje revolutionärt krav som förs fram av den nya regimen eller av massorna.

20. Fjärde Internationalen och de kinesiska trotskisterna kommer att ge kritiskt stöd till Mao Tse-tungs regering. Detta inbegriper en kraftfull kritik av denna regerings inriktning på följande punkter:

(a) statens struktur och partiets regim. Den kinesiska staten har inte en sovjetisk struktur; regeringen baserar sig inte huvudsakligen på arbetar- och bondekommittéer; där dessa finns i embryonal form är de inte demokratiskt valda; där dessa kommittéer sporadiskt upprättats av massorna hindras deras demokratiska utveckling, i allmänhet av regeringen. Partiets byråkratiska struktur har influerat statsapparaten. Repressionen mot element som tillhör den revolutionära oppositionen måste särskilt fördömas.

(b) identifieringen mellan fackföreningarnas, partiets och statens funktioner på det industriella området. Även om upprätthållandet av en kapitalistisk sektor inom ekonomin anses oundgänglig, kan partiets och fackföreningarnas roll inte bestå i att de proklamerar "Arbetets och kapitalets lika rättigheter". Det är deras plikt att försvara arbetarnas klassintressen mot kapitalisterna.

(c) den bristande jordreformen, särskilt att de rika böndernas egendom skyddas och bristen på statliga institutioner som ger billig kredit till bönderna.

(d) de falska teoretiska begreppen om revolution "genom stadier", om "demokratisk kapitalism" etc.

Denna kritik bör som regel föras fram på ett konstruktivt sätt och med en klar förståelse för landets ekonomiska och sociala realiteter. I vilket fall måste proletariats diktatur i Kina följas av en NEP-period, avsevärt bredare och mera utdragen än i Ryssland, utan ett fullständigt undertryckande av den privata egendomen inom småstäderna och byindustrin, handeln, hantverkarna etc. Tempot i den industriella ackumulationen per capita kommer att vara relativt långsam under en lång övergångsperiod, och särskilt beroende av utvecklingsgraden hos produktivkrafterna på landsbygden och av det utländska stödet.

21. För att förverkliga inriktningen på ovillkorligt försvar av den Kinesiska Folkrepubliken och kritiskt stöd till Maos regering bör de kinesiska militanterna i Fjärde Internationalen fullständigt integreras i massrörelsen i sitt land, såsom bestämdes av Fjärde Internationalens tredje världskongress. Denna integration har till syfte att binda samman dem med de mest stridbara och medvetna sektionerna inom KP och de andra massorganisationerna för att förmå dem att slå in på en fullbordan av den permanenta revolutionen i Kina och kämpa för en demokratisering av dessa organisationer och av staten som helhet.

(Ur: *Fourth International*, July-August 1952)